

Mesaj 1

Vulpoiul se propti bine pe picioare, pregătindu-se pentru jocul lor obișnuit. Băiatul o să-i arunce jucăria, iar el o s-o găsească, un lucru de care băiatul se mira întotdeauna. Apoi o să recupereze jucăria și o să aștepte, cu soldățelul în gură, ca băiatul să-l găsească și să-i arunce jucăria din nou.

Băiatul ridică bineînțeles soldățelul și îl azvârli în pădure. Atunci vulpoiul răsuflă ușurat (da, veniseră aici doar ca să se joace!) și nu mai băgă de seamă nimic. Se repezi în pădure fără să se uite înapoi la oamenii lui. Dacă ar fi aruncat o privire în urmă, l-ar fi văzut pe băiat smucindu-se din brațele tatălui și acoperindu-și fața cu brațele și atunci s-ar fi întors. El îi oferea băiatului tot ce îi trebuia: protecție, distracție și afecțiune.

Dar în loc să se uite în urmă, vulpoiul porni după jucărie. O găsi ceva mai greu decât de obicei, fiindcă pădurea era plină de atât de multe mirosuri proaspete, dar numai puțin mai greu, căci mirosul băiatului lui era impregnat în jucărie. Iar mirosul acela îl putea găsi oriunde. (...)

În liniștea pădurii totul era neclintit, mai puțin fâșiile de lumină care sclipeau ca sticla verde printre ramurile înverzite ale copacilor. O undă de îngrijorare îi înfioră spinarea. Lăasă jucăria jos și lătră. Nu se auzi niciun răspuns. Lătră iar, dar din nou îi răspunse doar liniștea. Dacă asta era un joc nou, nu-i plăcea deloc.

Ridică din nou soldățelul și porni iute înapoi pe unde venise. În clipa în care ieși din pădure țopăind, o gaiță trecu pe deasupra lui și țipă. Vulpoiul se opri în loc, cu inima sfâșiată.

Băiatul lui îl aștepta, fără îndoială, să se joace cu el. Dar păsările astea!... Ore în șir privise păsările din cușca lui, tremurând când le vedea brăzdând cerul la fel de iute ca fulgerele în serile de vară. Întotdeauna îl fermecase libertatea lor în zbor. O gaiță țipă din nou de undeva, din adâncul pădurii. Îi răspunse un cor de țipete. Vulpoiul mai șovăi o clipă, privind printre copaci, așteptând ca pe cer să se ivească vreun fulger de un albastru electric. Atunci auzi undeva, în spatele lui, o portieră de mașină închizându-se, pe urmă încă una. O luă la goană cât îl țineau picioarele, neluând în seamă măcăcinii care îi zgâriau obrazii. Motorul mașinii începu să huruie. Vulpoiul tocmai ajungea în buza pădurii și se opri pe marginea drumului.